

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, adresa pro doručování Lesy České republiky s. p., Krajské ředitelství Frýdek-Místek, Nádražní 2811, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEDAR, spol. s r.o.**, se sídlem Kolofíkovo nábřeží 1117/29, Opava, zastoupená Mgr. Jaromírem Jarošem, advokátem se sídlem U Rourovny 556/3, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2015, č. j. MSK 60451/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2017, č. j. 22 A 76/2015 – 48, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ostravě zrušil v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný výrokem I. potvrdil v rozsahu výroků I., II., III., IV., V., VI. rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru životního prostředí, ze dne 25. 2. 2015, č. j. MMOP 15024/2015/24233/2013/ZIPR-HrJ („rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), výrokem II. zrušil výrok VI. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a výrokem III. zrušil opravné usnesení Magistrátu města Opavy, odboru životního prostředí, ze dne 16. 3. 2015, č. j. MMOP 31437/2015/24233/2013/ZIPR-HrJ.

[2] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek. Krajskému soudu předně vytýká, že napadené rozhodnutí zrušil pouze z důvodu nesprávného vymezení pozemků, jichž se úprava honiteb týká. Dle stěžovatele vytýkaná právní nejistota vznikla teprve formalistickým přístupem krajského soudu, který zpochybnil hranici honitby, která byla do té doby zcela funkční. Pouhým rozdělením pozemků při změně vlastníka jejich částí krátce před vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně rozsahu území řešeného v rámci změny honitby. Stěžovatel dále upozorňuje, že hranice honiteb se nevymezuje pouze uvedením parcelních čísel pozemků, nýbrž též slovním popisem a zákresem na mapě. Chyba v označení proto nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce ostatně ani nezpochybňuje, že pozemky, které byly původně jeho a které byly v části vydané církvi, byly v celém tomto

původním rozsahu předmětem změny honiteb. V řízení tedy nebylo pochyb, že bylo vedeno v rozsahu pozemků, jak byly vymezeny žádostí. Shledaná vada v označení pozemků vznikla jejich rozparcelováním v souvislosti s „církevními restitučními“. Žalobce nadto o rozdělení dotčených pozemků věděl již během řízení před správním orgánem prvního stupně, na chybu v označení nicméně upozornil teprve v žalobě. Krajský soud neměl proto námitku vůbec připustit. Závěrem stěžovatel uvádí, že z důvodu proměnlivosti údajů v katastru nemovitostí, není přesné označení dotčených pozemků ke dni vydání správního aktu reálné.

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku je dle stěžovatele odůvodněn veřejným zájmem na zachování řádného a nerušeného mysliveckého hospodaření v dotčených honitbách, včetně ochrany zvěře. V honitbách vymezených napadeným rozhodnutím se již dva roky vykonává právo myslivosti (jsou zde rozmístěna myslivecká zařízení, pečováno o zvěř atd.). Nepřesné označení parcelních čísel pozemků nezpůsobuje, že by uživatelé honiteb nevěděli, kde mají hospodařit. Formalistický přístup krajského soudu tak přispěl ke značné právní nejistotě, která se může negativně projevit na výkonu práva myslivosti, na kterém je veřejný zájem (viz např. nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03). Na napadené rozhodnutí navíc navázala další změna honitby, přičemž hrozí, že se z důvodu napadeného rozhodnutí ztratí souvislost honiteb. Následky napadeného rozsudku by tak bez přiznání odkladného účinku znamenaly pro stěžovatelem reprezentovaný veřejný zájem újmu, přičemž ostatním dotčeným osobám ani jiným veřejným zájmům újma nevzniká. Stěžovatel rovněž upozorňuje, že vydání nového rozhodnutí zabere několik týdnů až měsíců, navíc může nastat situace, že zde bude více rozhodnutí v téže věci. Stěžovatel závěrem opakuje, že věcné žalobní námitky byly krajským soudem shledány nedůvodnými, přičemž napadené rozhodnutí bylo zrušeno pouze z formálních důvodů.

[4] Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřili.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde žalovaného) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný výrok meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o „nepoměrně větší újmě“.

pokračování

[7] Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný správní orgán žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Samotná otázka zákonnosti rozhodnutí však není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[8] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného tak bude na místě tehdy, kdy bude podloženo ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný správní orgán musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem újma a její intenzita spočívá. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[9] Stěžovatel se svým návrhem v podstatě snaží docílit odvrácení účinků pravomocného rozsudku krajského soudu, a to z důvodu jeho možné nesprávnosti. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že pochybnost o správnosti posouzení ze strany krajského soudu není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Za popsaných okolností by přiznání odkladného účinku bylo extenzivním užitím tohoto institutu, které by navíc vyžadovalo předběžné posouzení pravděpodobného úspěchu kasačních námitek (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2012, č. j. 5 As 144/2012 – 27; nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Ads 38/2016 – 36). Argument zpochybněním hranice honitby považuje Nejvyšší správní soud za zcela nedůvodný, neboť právě nejasnost vymezení průběhu honitby byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V navazujícím řízení má stěžovatel shledané nejasnosti napravit, a tím přispět k řádnému výkonu práva myslivosti. Tvrzení, že napadeným rozsudkem se ztratí souvislost honiteb, je obecné a nijak nedoložené, Nejvyšší správní soud se jím proto nemohl blíže zabývat. Neobstojí ani argument, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti bude stěžovatel muset pokračovat v řízení, neboť pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí je povinností správního orgánu. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS).

[10] Ze stěžovatelova návrhu je dále patrné, že se obává budoucí existence dvou různých správních rozhodnutí vydaných v téže věci, k čemuž může dojít tím, že nyní bude respektovat závazný právní názor krajského soudu a vydá nové rozhodnutí, avšak následně v řízení o kasační stížnosti zdejší soud napadený rozsudek zruší. Hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci však sama o sobě není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS). Ačkoliv Nejvyšší správní soud uznává, že k popsanému jevu může dojít, neshledal, že by jeho hrozba mohla dosáhnout takové intenzity, že by byla naplněna podmínka vzniku kvalifikované újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 – 41, navíc byly nastíněny procesní cesty, jimiž lze takovou nežádoucí situaci odstranit.

[11] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány podmínky dle v § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu